

2020/2018(INL)

16.7.2020

STANOVISKO

Výboru pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci

pro Výbor pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů

obsahující doporučení Komisi k aktu o digitálních službách: zlepšování
fungování jednotného trhu
(2020/2018(INL))

Zpravodaj (*): Paul Tang

(Podnět – článek 47 jednacího řádu)

(*)Přidružený výbor – článek 57 jednacího řádu

PA_INL

NÁVRHY

Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci vyzývá Výbor pro vnitřní trh a ochranu spotřebitelů jako příslušný výbor,

- aby do návrhu usnesení, které přijme, začlenil tyto návrhy:
 1. zdůrazňuje, že digitální služby a algoritmy, na kterých jsou založeny, musí plně respektovat základní lidská práva, a to zejména právo na soukromí a ochranu osobních údajů, zákaz diskriminace a svobodu projevu a informací a práva dítěte, jak stojí ve Smlouvách a Listině základních práv Evropské unie; vyzývá proto Komisi, aby uložila povinnost nediskriminace, transparentnosti a vysvětlitelnosti algoritmů, sankce s cílem vynutit plnění těchto povinností a možnosti lidského zásahu a aby přijala i další opatření pro zajištění dodržování předpisů, jako je monitorování, hodnocení, nezávislý audit a specifické zátěžové zkoušky s cílem napomáhat dodržování předpisů a jeho vymáhání; je přesvědčen, že by měl být uplatňován přístup založený na posouzení rizik, v jehož rámci by se uplatňovala přísnější pravidla pro algoritmy, které představují potenciální hrozby pro základní práva a svobody; zdůrazňuje, že základem koncepce transparentnosti a vysvětlitelnosti algoritmů by mělo být to, že informace poskytované uživateli jsou prezentovány stručným, transparentním, srozumitelným a snadno přístupným způsobem za použití jasných a jednoduchých jazykových prostředků, zejména pokud jde o informace určené specificky dítěti;
 2. zdůrazňuje, že rychlý rozvoj digitálních služeb vyžaduje silný legislativní rámec, který bude schopen reagovat na budoucí vývoj v oblasti ochrany osobních údajů a soukromí; konstatuje, že směrnice o elektronickém obchodu pochází z roku 2000, avšak režim ochrany údajů od té doby prošel významným vývojem; připomíná proto, že akt o digitálních službách bude za všech okolností plně respektovat obecný rámec základních práv a evropský režim ochrany soukromí a údajů; poukazuje na to, že v tomto ohledu musí všichni poskytovatelé digitálních služeb plně respektovat právní předpisy Unie o ochraně údajů, totiž nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 (GDPR) a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES (ePrivacy), která je v současné době přepracovávána, svobodu projevu a zákaz diskriminace, a zajistit bezpečnost svých systémů a služeb;
 3. zdůrazňuje, že na údaje je třeba uplatňovat účinné šifrování mezi koncovými body, neboť je to nezbytné pro důvěru v internet a internetovou bezpečnost a účinně se tak předchází neoprávněnému přístupu třetích stran; zdůrazňuje, že akt o digitálních službách by měl zajistit rovné podmínky tím, že nabídne právní srozumitelnost, pokud jde o pojmy a definice obsažené v právních předpisech, a že se bude vztahovat na všechny příslušné subjekty nabízející digitální služby v Unii bez ohledu na to, zda mají sídlo v Unii, nebo mimo ni; zdůrazňuje, že akt o digitálních službách by měl být použitelný v budoucnosti a uplatnitelný ve vztahu k novým technologiím, které mají dopad na jednotný digitální trh; zdůrazňuje, že akt o digitálních službách by měl potvrdit právo využívat digitální služby anonymně, pokud povaha služby nebo stávající právní předpisy nevyžadují identifikaci nebo ověření totožnosti uživatele nebo zákazníka;
 4. konstatuje, že on-line činnost jednotlivců umožňuje hluboký vhled do jejich osobnosti a

umožňuje jejich manipulaci, takže obecné a nediskriminační shromažďování osobních údajů o krocích uživatelů a jejich interakcích online nepřiměřeně narušuje právo na soukromí; potvrzuje, že uživatelé mají právo nebýt při využívání digitálních služeb podrobeni všudypřítomnému sledování; zdůrazňuje, že v duchu judikatury týkající se komunikačních metadat musí být orgánům veřejné moci umožněn přístup k účastníkovým uživatelským údajům a metadatům pouze za účelem vyšetřování podezření ze závažné trestné činnosti na základě vydaného soudního povolení; je však přesvědčen, že poskytovatelé digitálních služeb nesmějí uchovávat údaje pro účely vymáhání práva, pokud cílené uchovávání údajů konkrétního uživatele nenařizuje přímo nezávislý příslušný orgán veřejné moci v souladu s právem Unie;

5. konstatuje, že digitální služby bezdůvodně shromažďují osobní údaje při registraci služby, kdy zjišťují pohlaví, mobilní telefonní číslo, emailovou a poštovní adresu, a to často jen v souvislosti s využitím možnosti jednotného přihlašování; vyzývá Komisi, aby vytvořila veřejnou službu jako alternativu k soukromým systémům jednotného přihlašování; zdůrazňuje, že tato služba by měla být vypracována tak, aby sběr identifikovatelných údajů ze strany poskytovatele při přihlašování byl technicky nemožný a aby množství shromažďovaných údajů bylo udržováno na minimu; vyzývá Komisi, aby poskytovatelům digitálních služeb uložila povinnost nabízet vždy také možnost manuálního přihlášení, a to v základním nastavení; doporučuje Komisi, aby vytvořila rovněž veřejnou službu ověřování věku uživatelů digitálních služeb, zejména s cílem chránit nezletilé; zdůrazňuje, že ani jedna z těchto veřejných služeb by se neměla využívat ke sledování pohybu uživatelů na internetu ani k obchodním účelům, obě by měly být bezpečné, transparentní, zpracovávat pouze údaje nezbytné pro identifikaci uživatele a neměly by se vztahovat na žádné jiné digitální služby než na služby, které vyžadují osobní identifikaci, ověření totožnosti nebo věku, a měly by být používány pouze k legitimnímu účelu a v žádném nikoli k omezování všeobecného přístupu k internetu; zdůrazňuje, že tam, kde je zapotřebí určitého typu úřední identifikace offline, je třeba vytvořit rovnocenný zabezpečený systém identifikace elektronické;
6. Zdůrazňuje, že postavení uživatelů je třeba posílit, pokud jde o prosazování jejich vlastních základních práv v internetovém prostoru; opakuje, že poskytovatelé digitálních služeb musí respektovat právo svých uživatelů na přenositelnost údajů, jak je stanoveno v právních předpisech Unie, a umožnit jim výkon tohoto jejich práva; poukazuje na obtíže, s nimiž se potýkají jednotlivci, kteří chtějí prosazovat svá individuální práva na ochranu údajů a soukromí vůči dominantním platformám, které působí na více trzích a mají více přidružených subjektů; žádá proto členské státy a poskytovatele digitálních služeb, aby umožnili jednotlivcům požívat a prosazovat svá práva v rámci nařízení GDPR a zavedli za tím účelem transparentní, snadno použitelné, účinné, spravedlivé a rychlé mechanismy pro podávání stížností a sjednávání nápravy, které by také uživatelům umožnily ohradit se proti odstranění jejich obsahu z online prostoru; vybízí poskytovatele digitálních služeb, aby vytvořili pro všechny své digitální platformy jednotné kontaktní místo, odkud bude možno žádosti uživatelů předat správnému příjemci; dále konstatuje, že uživatelé by měli být vždy výslovně informováni o tom, zda jsou v kontaktu s člověkem nebo se strojem;
7. poukazuje na to, že za zvláštní kategorii osobních údajů se považují biometrické údaje, na něž se vztahují zvláštní podmínky zpracování; konstatuje, že biometrika může být a také je stále více užívána pro identifikaci a ověřování totožnosti osob, a to i v řadě

citlivých oblastí, jako je bankovníctví a základní služby, například zdravotní péče, což je – bez ohledu na možné výhody spojené právě s vyšším stupněm jistoty ověření ve srovnání s alfanumerickým zabezpečením nebo kódy PIN v případech, kdy je fyzická přítomnost při získávání základních služeb složitá – spojeno se značnými riziky a zásahy do práv na soukromí a ochrany údajů, zejména je-li biometrická operace prováděna bez souhlasu subjektu údajů, a představuje příležitost pro podvodné zneužití totožnosti; vyzývá proto Komisi, aby ve svém aktu o digitálních službách uložila poskytovatelům digitálních služeb povinnost uchovávat biometrické údaje pouze na samotném zařízení s výjimkou případů, kdy centrální ukládání umožňuje zákon, povinnost vždy uživatelům digitálních služeb poskytnout v základním nastavení alternativní možnost k použití biometrických údajů pro spuštění dané služby a povinnost jasně uživatele informovat o rizicích použití biometrických údajů; zdůrazňuje, že digitální služba nesmí být odmítnuta z toho důvodu, že daná osoba neudělí souhlas s použitím biometrických údajů;

8. upozorňuje dále na potenciálně negativní vliv individualizované reklamy, zejména detailně cílené reklamy a behaviorální reklamy, za kterou stojí reklamní zprostředkovatelé a platformy generující nabídku v reálném čase, a na negativní vliv vyhodnocování jednotlivců bez jejich souhlasu, zejména nezletilých osob, a související zásahy do soukromého života, což vyvolává otázky ohledně sběru a užívání údajů pro účely individualizované reklamy při stanovování nabídky produktů a služeb nebo tvorbu cen, a také ohledně potenciálu těchto technik k narušování demokratických procesů a voleb; je si vědom iniciativy on-line platform s cílem zavést záruky, jako je transparentnost a lepší kontrola a výběr ze strany uživatelů, podle kodexu zásad boje proti dezinformacím; vyzývá proto Komisi, aby zavedla přísná omezení týkající se cílené reklamy na základě shromažďování osobních údajů, přičemž by měla začít zavedením zákazu mezikontextové behaviorální reklamy, aniž by tím poškodila malé a střední podniky; připomíná, že směrnice o soukromí a elektronických komunikacích stanovuje pro cílenou reklamu podmínku udělení souhlasu k jejímu přijímání a že v opačném případě ji považuje za nezákonnou, a vyzývá Komisi, aby zakázala užívání diskriminačních praktik při poskytování služeb a produktů;
9. všímá si, jak digitální služby spolupracují s off-line světem, například v odvětví dopravy a pohostinství; konstatuje, že místní vlády a veřejný sektor mohou těžit z údajů určitých druhů digitálních služeb, např. ke zlepšení svých politik územního plánování; připomíná, že na shromažďování, využívání a předávání osobních údajů, a to i mezi soukromým a veřejným sektorem, se vztahují ustanovení obecného nařízení o ochraně osobních údajů; vyzývá proto Komisi, aby svůj návrh aktu o digitálních službách učinila s touto snahou slučitelným;
10. vybízí k posílení spolupráce v oblasti regulačního dohledu nad digitálními službami, a proto vyzývá Komisi, aby zavedla systém pro dohled nad uplatňováním aktu o digitálních službách a nad digitálními službami prostřednictvím spolupráce vnitrostátních a evropských orgánů dohledu a ročních nezávislých externích auditů, které se zaměří na algoritmy poskytovatelů digitálních služeb, jejich vnitřní politiky a řádné fungování systému vnitřních brzd a protivah s náležitým ohledem na právo Unie a za všech okolností na základní práva uživatelů služeb, přičemž je třeba brát zřetel na zásadní význam nediskriminace a svobody projevu a informací v otevřené a demokratické společnosti, a aby pověřila agentury EU a příslušné vnitrostátní orgány

dohledu, aby na provádění aktu o digitálních službách dohlížely;

11. se znepokojením konstatuje, že orgány dohledu jsou v členských státech vystaveny tlaku vzhledem k rostoucímu napětí mezi jejich úkoly a povinnostmi chránit osobní údaje a nedostatkem finančních a lidských zdrojů; vyzývá Komisi, aby posoudila možnost, že by velké nadnárodní technologické společnosti na rozpočet orgánů dohledu přispívaly;
12. konstatuje, že digitální služby využívají složité algoritmy k analýze nebo predikci osobních preferencí, zájmů nebo chování, které se uplatňují pro předkládání a řazení obsahu zobrazovaného uživatelům jejich služeb; zdůrazňuje, že způsob, jakým tyto algoritmy fungují a řadí nabízený obsah, není uživatelům ukázán ani vysvětlen, což je zbavuje možnosti volby a kontroly, přispívá k fenoménu „komnat ozvěn“ (*echo chambers*) a vede k nedůvěře v digitální služby; vyzývá proto Komisi, aby ve svém návrhu aktu o digitálních službách stanovila jejich poskytovatelům povinnost nabízet uživatelům možnost shlédnout obsah před jeho roztříděním a dát jim větší kontrolu nad tím, jak je obsah řazen, včetně možností řazení mimo jejich běžné zvyklosti konzumace obsahu a úplného vyloučení jakéhokoli omezení obsahu; vyzývá Komisi, aby rovněž vypracovala režim povinnosti řádné péče, který zajistí odpovědnost poskytovatelů digitálních služeb a odpovědnost za jejich kurátorství obsahu, což je třeba podrobně definovat v odvětvových pokynech, a aby stanovila, že digitální služby musí kurátorství obsahu provádět transparentním způsobem;
13. zdůrazňuje, že v souladu se zásadou minimalizace údajů stanovenou v obecném nařízení o ochraně osobních údajů by měl akt o digitálních službách vyžadovat, aby zprostředkovatelé digitálních služeb umožňovali v co možná největší míře zachování anonymity při používání svých služeb a platbách za ně, kdykoli je to technicky možné, neboť anonymita účinně brání neoprávněnému poskytování údajů, krádeži totožnosti a jiným formám zneužívání osobních údajů shromážděných on-line; zdůrazňuje, že pouze pokud platné právní předpisy vyžadují, aby firmy sdělovaly svou totožnost, mohli by mít provozovatelé významných tržišť povinnost ověřit jejich totožnost, zatímco v jiných případech by mělo zůstat zachováno právo využívat digitální služby anonymně;
14. zdůrazňuje, že mezi světem internetu a světem vnějším stále existují určité rozdíly, například pokud jde o anonymitu, absenci řídicího subjektu či rozdíly ve vztahu mezi mocí a technickými schopnostmi; zdůrazňuje, že vzhledem k povaze digitálního ekosystému lze nezákonný obsah online snadno šířit, čímž se ve velmi krátké době šíří i jeho negativní vliv; konstatuje, že nezákonný obsah na internetu může narušit důvěru v digitální služby a může mít také závažné a dlouhodobé důsledky pro bezpečnost a základní práva jednotlivců; považuje za důležité, aby bylo uvedeno, že to, co je považováno za nezákonný obsah off-line, by mělo být považováno za nezákonný obsah i on-line;
15. zastává v tomto ohledu názor, že jakékoli opatření v rámci aktu o digitálních službách by se mělo týkat nezákonného obsahu pouze v souladu s definicí tohoto pojmu v právu Unie a ve vnitrostátních právních rádech a nemělo by zahrnovat právně neurčité a nedefinované pojmy, jako je „škodlivý obsah“, neboť toto zaměření by mohlo vážně ohrozit základní práva, zejména svobodu projevu;

16. zdůrazňuje, že odpovědnost za prosazování práva, rozhodování o zákonnosti on-line činností a obsahu a za nařizování poskytovatelům hostingových služeb, aby odstranili nezákonný obsah nebo k němu znemožnili přístup, mají nezávislé orgány veřejné moci, které k tomu mají příslušné pravomoci; zdůrazňuje, že je třeba zajistit, aby úřední rozhodnutí o odstranění obsahu nebo znemožnění přístupu k němu nezávislými příslušnými orgány veřejné moci byla přesná, odůvodněná a respektovala základní práva;
17. vyzývá ke zlepšení spolupráce mezi nezávislými příslušnými orgány veřejné moci a poskytovateli hostingových služeb s cílem zajistit rychlý a správný tok informací, řádné a včasné odstranění nezákonného obsahu nebo znemožnění přístupu k němu na základě výnosu nezávislých příslušných orgánů veřejné moci a zaručit úspěšné vyšetření a stíhání případných trestných činů;
18. opakuje, že poskytovatelé obsahu by měli mít přístup k soudní nápravě, aby se dostalo právu na účinné opravné prostředky; naléhavě proto vyzývá Komisi, aby přijala pravidla týkající se transparentních mechanismů pro oznámení nezákonného obsahu a přijetí opatření, která zajistí přiměřené záruky, transparentní, účinný, spravedlivý a rychlý mechanismus pro podávání stížností a možnosti usilovat o účinné opravné prostředky proti odstranění obsahu;
19. zdůrazňuje v tomto kontextu, že v zájmu ochrany svobody projevu, předcházení konfliktu právních předpisů, zamezení neoprávněnému a neefektivnímu zeměpisnému blokování a za účelem dosažení harmonizovaného jednotného digitálního trhu by se od poskytovatelů hostingových služeb nemělo vyžadovat, aby na základě vnitrostátních restrikcí jednoho členského státu omezovali svobodu projevu v jiném členském státě nebo aby odstranili nebo znepřístupnili informace, které neporušují zákon v zemi, v níž mají sídlo;
20. se znepokojením v této souvislosti konstatuje rostoucí roztržičnost vnitrostátních právních předpisů pro boj proti nezákonnému obsahu nebo obsahu, který lze považovat za škodlivý; zdůrazňuje proto, že je třeba posílit spolupráci mezi členskými státy; poukazuje na to, že je důležité vést dialog, zejména pokud jde o odlišné vnitrostátní označení toho, co představuje nezákonný obsah;
21. vyzývá poskytovatele digitálních služeb, kteří z vlastní iniciativy odstraňují údajně nezákonný obsah z online prostoru, aby tak činili s náležitou péčí, přiměřeným a nediskriminačním způsobem a za všech okolností s patřičným ohledem na základní práva uživatelů, a zejména aby zohlednili zásadní význam svobody projevu a informací v otevřené a demokratické společnosti s cílem zabránit odstranění obsahu, který není nezákonný; v této souvislosti zdůrazňuje, že by internetovým zprostředkovatelům měly být uloženy povinnosti týkající se transparentnosti, pokud jde o kritéria uplatňovaná při rozhodování o odstranění obsahu nebo znemožnění přístupu k němu a technologie používané v souvislosti s uplatňováním nezbytných ochranných opatření, zásadou nediskriminace a prevencí bezdůvodného odstranění obsahu nebo znemožnění přístupu k němu; vyzývá také poskytovatele digitálních služeb, aby přijali nezbytná opatření k identifikaci a označování obsahu nahraného sociálními boty;
22. v této souvislosti konstatuje, že automatizované nástroje nejsou v současné době

schopny rozlišovat nezákonný obsah od obsahu, který je v daném kontextu zákonný, a zdůrazňuje, že každý takový nástroj proto musí podléhat lidskému dohledu a jeho principy a fungování musí být zcela transparentní; zdůrazňuje, že přezkum automatizovaných zpráv poskytovateli služeb, jejich zaměstnanci nebo dodavateli tento problém neřeší, neboť soukromí zaměstnanci postrádají nezávislost, kvalifikaci a odpovědnost veřejných orgánů; upozorňuje tudíž na to, že akt o digitálních službách by měl výslovně zakázat poskytovatelům hostingových služeb nebo jiným technickým zprostředkovatelům používat automatizované nástroje pro moderování obsahu; požaduje, aby poskytovatelé digitálních služeb, kteří z vlastní iniciativy chtějí omezit určitý zákonný obsah svých uživatelů, raději zvážili možnost daný obsah označit, než aby jej z online prostoru odstraňovali;

23. zdůrazňuje, že veřejné orgány by neměly poskytovatelům digitálních služeb právně ani fakticky, a to ani formou opatření ex-ante, ukládat obecnou povinnost monitorovat informace, které předávají nebo uchovávají, ani obecnou povinnost aktivně vyhledávat, moderovat nebo filtrovat obsah poukazující na nelegální činnost; je rovněž přesvědčen, že od poskytovatelů digitálních služeb by se nemělo vyžadovat, aby bránili nahrávání nezákonného obsahu; navrhuje proto, – je-li to technicky proveditelné – aby na základě dostatečně odůvodněných příkazů nezávislých příslušných orgánů veřejné moci a při plném zohlednění konkrétního kontextu obsahu měli poskytovatelé digitálních služeb povinnost pravidelného vyhledávání konkrétních prvků obsahu, který již byl soudem prohlášen za nezákonný, za předpokladu, že sledování a vyhledávání informací, jež jsou předmětem daného příkazu, se týká pouze sdělení, jehož obsah zůstává prakticky nezměněn ve srovnání s obsahem, na jehož základě byla konstatována nezákonnost, a které obsahuje prvky uvedené v příslušném příkazu, jež jsou – v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 3. října 2019 ve věci C-18/18¹ – totožné nebo rovnocenné do té míry, že by nevyžadovaly, aby poskytovatel hostingu tento obsah podroboval nezávislému posouzení;
24. vyzývá Komisi, aby zvážila zavedení povinnosti významných poskytovatelů hostingových služeb oznamovat nezákonný obsah představující závažnou trestnou činnost příslušnému donucovacímu orgánu hned poté, co se o něm dozvědí; vyzývá rovněž Komisi, členské státy a poskytovatele hostingových služeb, aby pro uživatele zavedly transparentní oznamovací mechanismy, které příslušným orgánům oznámí potenciálně nezákonný obsah; žádá dále členské státy, aby zlepšily přístup ke svým systémům soudnictví a vymáhání práva a jejich účinnost v souvislosti se stanovováním nezákonnosti internetového obsahu a v souvislosti s řešením sporů ohledně odstranění obsahu nebo znemožnění přístupu k němu;
25. zdůrazňuje, že má-li být možné konstruktivně vycházet z pravidel směrnice o elektronickém obchodu a nastolit právní jistotu, měly by být platné právní předpisy přiměřené a měly by explicitně vymezovat povinnosti poskytovatelů digitálních služeb, nikoli ukládat obecnou povinnost řádné péče; zdůrazňuje, že některé povinnosti lze podrobněji specifikovat odvětvovými právními předpisy; zdůrazňuje, že právní režim pro odpovědnost poskytovatelů digitálních služeb by neměl záviset na nejasných

¹ Rozsudek Soudního dvora ze dne 3. října 2019, *Eva Glawischnig-Piesczek v. Facebook Ireland Limited*, C-18/18; ECLI:EU:C:2019:821.

pojmech, jako je „aktivní“ nebo „pasivní“ úloha poskytovatelů;

26. domnívá se, že poskytovatelé infrastruktury, poskytovatelé platebních služeb ani další společnosti nabízející služby poskytovatelům digitálních služeb, ani poskytovatelé digitálních služeb by neměli nést odpovědnost za obsah, který uživatel nahraje nebo stáhne z vlastního rozhodnutí; domnívá se, že poskytovatelé digitálních služeb, kteří mají přímý vztah s uživatelem a kteří jsou schopni odstranit konkrétní prvky uživatelského obsahu, by měli nést odpovědnost pouze v případě, že rychle nezareagují na dostatečně odůvodněné příkazy k odstranění obsahu ze strany nezávislých příslušných orgánů veřejné moci, nebo pokud jsou si nezákonného obsahu nebo nezákonných činností fakticky vědomi.

INFORMACE O PŘIJETÍ VE VÝBORU POŽÁDANÉM O STANOVISKO

Datum přijetí	16.7.2020
Výsledek konečného hlasování	+: 40 -: 4 0: 23
Členové přítomní při konečném hlasování	Magdalena Adamowicz, Konstantinos Arvanitis, Katarina Barley, Pietro Bartolo, Nicolas Bay, Vladimír Bilčík, Vasile Blaga, Ioan-Rareș Bogdan, Saskia Bricmont, Joachim Stanisław Brudziński, Jorge Buxadé Villalba, Damien Carême, Caterina Chinnici, Clare Daly, Marcel de Graaff, Lena Düpont, Laura Ferrara, Nicolaus Fest, Jean-Paul Garraud, Sylvie Guillaume, Andrzej Halicki, Balázs Hidvéghi, Evin Incir, Sophia in 't Veld, Patryk Jaki, Livia Járóka, Fabienne Keller, Peter Kofod, Moritz Körner, Juan Fernando López Aguilar, Nuno Melo, Roberta Metsola, Nadine Morano, Javier Moreno Sánchez, Maite Pagazaurtundúa, Nicola Procaccini, Emil Radev, Paulo Rangel, Terry Reintke, Diana Riba i Giner, Ralf Seekatz, Michal Šimečka, Martin Sonneborn, Sylwia Spurek, Tineke Strik, Ramona Strugariu, Annalisa Tardino, Tomas Tobé, Milan Uhrík, Tom Vandendriessche, Bettina Vollath, Jadwiga Wiśniewska, Elena Yoncheva, Javier Zarzalejos
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Abir Al-Sahlani, Bartosz Arłukowicz, Malin Björk, Delara Burkhardt, Gwendoline Delbos-Corfield, Nathalie Loiseau, Erik Marquardt, Sira Rego, Domènec Ruiz Devesa, Paul Tang, Hilde Vautmans, Tomáš Zdechovský
Náhradníci (čl. 209 odst. 7) přítomní při konečném hlasování	Sven Mikser

KONEČNÉ JMENOVITÉ HLASOVÁNÍ VE VÝBORU POŽÁDANÉM O STANOVISKO

40	+
PPE	Bartosz Arłukowicz
S&D	Katarina Barley, Pietro Bartolo, Delara Burkhardt, Caterina Chinnici, Sylvie Guillaume, Evin Incir, Juan Fernando López Aguilar, Sven Mikser, Javier Moreno Sánchez, Domènec Ruiz Devesa, Sylwia Spurek, Paul Tang, Bettina Vollath, Elena Yoncheva
Renew	Abir Al-Sahlani, Sophia in 't Veld, Moritz Körner, Maite Pagazaurtundúa, Michal Šimečka, Ramona Strugariu, Hilde Vautmans
ID	Nicolaus Fest, Peter Kofod, Annalisa Tardino, Tom Vandendriessche
Verts/ALE	Saskia Bricmont, Damien Carême, Gwendoline Delbos-Corfield, Erik Marquardt, Terry Reintke, Diana Riba i Giner, Tineke Strik
GUE/NGL	Konstantinos Arvanitis, Malin Björk, Clare Daly, Sira Rego
NI	Laura Ferrara, Martin Sonneborn, Milan Uhrík

4	-
PPE	Javier Zarzalejos
ID	Nicolas Bay, Jean-Paul Garraud, Marcel de Graaff

23	0
PPE	Magdalena Adamowicz, Vladimír Bilčík, Vasile Blaga, Ioan-Rareș Bogdan, Lena Düpont, Andrzej Halicki, Balázs Hidvéghi, Livia Járóka, Nuno Melo, Roberta Metsola, Nadine Morano, Emil Radev, Paulo Rangel, Ralf Seekatz, Tomas Tobé, Tomáš Zdechovský
Renew	Fabienne Keller, Nathalie Loiseau
ECR	Joachim Stanisław Brudziński, Jorge Buxadé Villalba, Patryk Jaki, Nicola Procaccini, Jadwiga Wiśniewska

Význam zkratok:

+ : pro

- : proti

0 : zdrželi se